

Патријарх Порфирије: Православна вера је потреба читавог света, али и нада читавог света

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 6. октобра 2024. године на свечаном ручку после свете Литургије у цркви Светог Саве у Торонту

Ваше преосвештенства, браћо архијереји, часни оци, ваше екселенције и најдража браћо и сестре,

Шта рећи после свих ових дивних речи које смо чули и нарочито шта да кажем ја после израза толико дивних речи гостопримства и, више од тога, љубави. Заправо, тамо где је љубав ту је све. Ту смо људи, ту смо оно што јесмо. Ту нисмо сами и нисмо препуштени себи, него увек имамо пуну прилику да доживимо оно због чега смо створени, због чега смо позвани из небића у биће, а то је заједница. Створени смо не да будемо појединци, не да будемо усамљеници, не да будемо бачени у реалност каква је мање више она данас широм земљиног шара, где готово по правилу други који су поред нас

и на које смо упућени за нас представља такмаца, противника, супарника, некога који хоће да узурпира оно што је наше, тако га ми видимо, и некога кога неретко видимо као безличну форму коју треба елиминисати и склонити са пута остварења наших личних интереса и циљева. Ми нисмо створен као такви. Ми нисмо створени за то, него смо створени, како нас учи Свето Писмо, по слици и прилици Божјој, а то значи да смо створени као бића заједнице.

Наш Бог је Света Тројица, ништа друго него Један Бог а Тројица, тј. јединство и заједница у истом времену. То је нешто што је наш крајњи циљ. То је нешто што припада нашој природи. Само онда када функционишемо у складу са тим принципом ми дишемо пуним плућима. Тада смо интегрални и целовити. Тада смо здрави и прави људи. У сваком другом случају, без обзира на то колико смо успешни, без обзира на то које позиције заузимамо у једној заједници, без обзира на то да ли нас други препознају као лепотане и звезде, иако то није тако, без обзира на све то ми смо унутра суштински празни и испражњени.

Ја сам јуче испричао једну причу, коју је можда неко од вас и чуо, када сам био у Монтреалу, покушавши да подсетим све нас који је то погрешан пут – кад кажем погрешан могу слободно да кажем и грешан, али погрешан у смислу да није пут кроз који ми можемо да у потпуности афирмишемо и реализујемо себе – и који је то пут којим ћемо – уколико идемо независно од спољашњих околности у којима живимо – ми узрастати и реализовати се као иконе Божје, тј. као аутентични људи.

Наиме, испричао сам једну причу из древног Отачника, у којој се описује велики подвижник, аскета и молитвеник пред Господом, Свети Макарије Египатски. Описује се тренутак када је он ходао пустињом молећи се Богу. Одједампут је наишао на једну лобању којој се обратио питањем: Ко си ти? Лобања је одговорила Светом Макарију да је она жрец, тј. свештенослужитељ неке многобожачке религије, а неретко такве религије, с обзиром да су политеистичке, обожавају нечисте, демонске силе. Свети Макарије је питао: Где се налазиш? А она је одговорила да се налази у паклу, па светитељ даље пита: Како је тамо у паклу? Вели лобања да је ужасно, страшно, описује живописно све муке и страдања која су снашла тог бившег жреца у паклу, али додаје: Сва та страдања која можете замислити нису ништа у односу на највећу муку коју осећа свако од оних који су у паклу, а то је да су сви једни другима слепљени леђима уз леђа и да нико не може да види лице другог, тј. свако је појединачан, сам, нема могућност општења и комуникације са другим, тј. са ближњим. И то је заправо највећа мука и највеће страдање. То је пакао, а ту врсту пакла овде и сада и широм земљиног шара неретко

предокушамо.

Наиме, живимо по правилу окружени многим људима, а врло, врло често смо потпуно усамљени и препуштени сами себи. Без обзира што се споља осмехујемо и што нам се други осмехују, ми не успевамо да дотакнемо срце и душу онога који је поред нас. Исто тако, постоји неко ко може да помилује, да помази, да загреје, да подржи и нашу душу и онда када смо слаби и немоћни, али и да учествује и у нашим радостима. Зато је за нас и за мене посебан благослов и радост овај долазак у Канаду, где, слава Богу, имам прилику да видим ваша лица, али пре свега да се уверим сте ви заједница, да сте ви једно независно од тога што свако од нас има мноштво својих промашаја, падова и слабости, сви смо само обични људи. Велики је онај који је свестан да без обзира на успехе које остварује ипак на крају зна да је само човек и да ће пре или касније отићи одавде на један други и другачији суд, где су другачија правила и параметри, где ништа не можемо понети са собом осим онога што је изнутра, у нама, баш онако као у познатој причи везаној за Александра Македонског, који у тренутку кад умире даје заповест да му оставе једну руку да вири из гроба. Када су га, у чуду, питали зашто и због чега, Александар одговара: Нека виде сви да ја, који сам све имао и све је било моје – читав тадашњи познати културни свет био је под његовом влашћу – сад одлазим празних шака.

Дакле, створени смо за заједницу, не за самоћу, а то да ли ћемо живети са другима и за друге зависи од нас, зависи пре свега од тога да ли изграђујемо и градимо заједницу са Богом. Ма колико били остављени од свих, онда када имамо заједницу са Богом, када имамо вертикалу, ми нисмо сами и постајемо способни да искорачимо из себе и успоставимо комуникацију са другима.

Радујем се што имате храмове овде, чувајте их и кроз своју веру, али нас Бог није створио само да чувамо оно што смо добили, него и да то унапредимо. Није случајно Бог довео вас овде, свакога из својих разлога, да чувате свој идентитет, јер само тако можете без комплекса да се интегришете у оно што сте овде затекли и да пуним плућима примате гостопримство ове предивне земље и дивних људи који су вам гостопримство указали. Али и више од тога, корак од тога, сведочите, сведочите православну веру, јер је то пуноћа. Нема лепше вере од православне хришћанске вере. Сведочите је својим животима, управо заједницом, јер православна вера јесте потреба читавог света, али и нада читавог света. Оппростите што то кажем, можда звучи нескромно, али много већи, много паметнији, много духовнији не само припадници наше вере и нашег народа, него и других народа, то препознају. Дакле, сведочите своју

веру, сведочите Јеванђеље. Сведочите га управо чувајући заједницу лепотом и достојанством које сте добили од Бога и лепотом и достојанством мноштва младих људи које сам овде имао прилику да сретнем. Радујем се због тога и сам заправо добијам нову инспирацију дошавши овде, добијам истинску и праву утеху, оправдање разних напора које као свештеници чинимо да бисмо кроз Сциле и Харибде и замке овог света могли да идемо напред.

Живите, дакле, једни за друге, трудите се да будете сложни. Сви смо ми једни другима потребни, нема вишка. Праштајте једни другима, људи смо. И ја први безброј пута грешим, нисам ни у чему бољи од других, али зато са свом свешћу трудим се да тражим опроштај од свих. Тражите опроштај од свих и нека вам Христос буде на првом месту. Када је он на првом месту, све ће остало доћи на своје место. Христос је љубав, Христос је заједница. Нека Његово Јеванђеље буде систем вредности у односу на који се саображавате и растете. Када вам је Христос на првом месту, када имате Његово Јеванђеље као огледало у којем изнутра себе огледате знајте да ћете увек имати оно што је најнеопходније и најпотребније сваком човеку – унутарњи мир и радост, независно од тога какве су буре споља. Кад вам је Христос на првом месту, кад Бога волите више од свега, онда ћете моћи да чините све што хоћете. Није случајно рекао неко од светитеља: Воли Бога, воли Христа, и чини све што хоћеш. Зашто? Зато што ће љубав бити регулатор и ваших мисли и ваших речи и ваших поступака.

Нека Бог да свакоме од вас мир и радост, у породици слогу и међусобно разумевање. Да Бог да да се виђамо и овде и у Србији. Хвала и представницима локалног парламента на љубави, на разумевању, на подршци. Ви се трудите да узвратите стоструко и да заиста будете достојанствени грађани ове дивне, Богом благословене земље Канаде. Живели на много година! Господ све да благослови!

spc.rs